

[Hans Hedtoft.]

paa motiveret Dagsorden — det gælder baade den af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft og den af det ærede Medlem Hr. Paul Holt stillede —, at jeg maa anbefale at stemme imod dem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Til den højtærede Statsminister vil jeg gerne sige, at man maatte lægge Mærke til, at Statsministeren gav Udtryk for, at det Standpunkt, Venstre vilde gaa til Valg paa, var Folkeafstemning; det er jo et Standpunkt, vi har hørt fremsat før. Men ind i denne Debat og i den sidste Tids Debat er der kommet Forslag fra Forsvarsministeren og Finansministeren gaarende ud paa, at man skulde have en § 5 med en Frist paa et eller andet Antal Aar, og saa skulde vi om dette Aaremaal kunne sige ja eller nej, om vi vilde tage Sydslesvig. Det Standpunkt stiller Statsministeren sig ikke klart paa, men jeg har stillet det Spørgsmaal — og nu maa man huske, at der er Enighed i Venstre, der er Enighed i hele Regeringen, der er en Enighed saa stærk, som den kan være —: Er Udenrigsministeren uenig eller enig i dette? Og jeg maa maaske have Lov til at sige for gammelt Kammeratskabs Skyld til den højtærede Udenrigsminister, at det er ikke forbudt at svare, selv om han ikke er Medlem af Tinget. Altsaa: Er den højtærede Udenrigsminister enig eller uenig heri? Jeg maa egentlig tro, fordi jeg kender Udenrigsministeren som en forstandig Mand, at han virkelig er uenig, og han har næsten ogsaa allerede aflagt Vidnesbyrd derom. Men det, som Befolkningen dog ogsaa skal have at vide af Landets ansvarlige Udenrigsminister, er: Kan man overhovedet det? Er der overhovedet nogen rimelig Grund til at antage, at der kan blive Tale om et saadant Forslag, som jeg virkelig maa synes er helt taabeligt, en § 5 om 25 Aar, og saa skal Danmark kunne sige ja eller nej? Derfor har jeg stillet den højtærede Udenrigsminister det Spørgsmaal, om man overhovedet kan det. Og det er altsaa ikke forbudt at svare paa det.

Dernæst har jeg stillet det Spørgsmaal til Udenrigsministeren, om man kunde støtte den sydslesvigske Løsrivelsesdeklaration af 27. Januar, naar man arbejdede paa 31. Januar-Memorandummet. Dertil sagde Udenrigsministeren, at det kan man ikke, og det Svar paa min første Tale acceptere

jeg. Saa spurgte jeg Udenrigsministeren: Ja, men ønskede han da en ny Rigsdagsbeslutning? Det Spørgsmaal er heller ikke blevet besvaret. Jeg synes allerede nu, enhver maa kunne se, hvor helt urimelig Situationen er, for det er klart, at naar disse Spørgsmaal ikke er blevet besvaret — og maaske faar vi nu et eller andet udflydende Svar —, er det for at dække over en grundlæggende Uenighed mellem Statsministeren og Udenrigsministeren; det er fuldkommen oplagt og klart. Men var der noget, som dette Land havde Krav paa, navnlig naar vi nu gaar ud til Valg, og navnlig hvis man skulde have en Folkeafstemning, var det Klarhed; det var en fast og bestemt og klar Besked fra Landets udenrigsministerielle Ledelse om, hvad man kunde og hvad man ikke kunde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Frede Nielsen: Udgangspunktet for det lille Ordskifte, der har været mellem det ærede Medlem Hr. Bøgholm og mig, var, at det ærede Medlem søgte at bruge Dr. Schumacher mod det danske Socialdemokrati. Jeg korrigerede det ærede Medlems Udtalelser. Nu kommer det ærede Medlem og spørger, idet han hykler en Forargelse frem, om jeg vil bruge Dr. Schumacher som Kronvidne med Hensyn til Sydslesvigs Danskhed. Det var det ærede Medlem, der begyndte med at bruge ham som Kronvidne mod os. Med en saa demagogisk Oplægning hører al fornøftig Diskussion op.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Edvard Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen brugte som Bevis for Rigtigheden af sin Paastand om, at Venstre havde faaet en ny Politik, at vi i Februar Maaned anbefalede at stemme imod en Dagsorden stillet af Dansk Samling, hvori der var givet Udtryk for Ønsket om en Afstemning i Sydslesvig. Jeg maa sige, jeg beklager, at det ærede Medlem vilde bruge det Eksempel. I Forvejen havde de 4 Partier truffet Aftale om en Dagsorden, som vi skulde stille her i Salen, og det har altid været min Skik, og jeg haaber ogsaa, at det er det ærede Medlems Skik, at naar man har truffet en Aftale om en saadan Dagsorden, staar man ved den, selv om der fremsættes Dagsordener, der paa visse Punkter